

Csontos Márta

Csapdában

az ismétlések benne vannak a képletben
amit matematikailag sem lehetséges feloldani
mert át kéne születni valaki másba...

(Finta Éva: *Sorsképletek*)

Valami közös minden létezésben,
szokások igájában fojt a muszáj;
nem a te hibád, nem tehetsz róla,
képletbe zártad magad – önkínzásra.
Ébredés és álomba zuhanás között
azt hiszed, feltörnek minden burok,
felszabadul a csonthéjú elhatározás,
elméd zsilipjeit megnyitja a változás.
Él benned a tudat, hogy erős vagy
a gyengék között, felkészítéd magad,
s a végtelen tükrebe nézve, belesimulsz
a halhatatlanságba.
Mindig más válaszra vársz, nem veszed
észre, rosszul kérdezel, minden átrendezési
kísérletben megmarad az eredeti sorrend.
Mindig más virágot ígér a tavasz,
a kezedben mégis nem marad más; csak a gaz.
Már beléd nőttek az ismétlések, működik
az összeköttetés, s te sírva szakítanád
szét a szálakat, felszabadítanád a
csapdába rekedt szabadságot,
átrendeznéd a területet.
Végül belátod, csak az lehetsz mindig aki
voltál, beleszülettél önmagadba,
nincs metamorfózis, egó-magodba zárulsz,
neked újjászületni nem lehet, át kell
élned ugyanazt, mint a sárba taposott,
teremtésből kizárt falevelek.

A semmi sörénye

Várom, mikor újul meg bennem az anyag, várok egy mozdulatot, várom, hogy Isten talpa alatt tudjam még tartani az eget. Belső parancs szerint végzem a mindennapi gyakorlatokat, gerincem virágágyában gyomlálom a vadhajtásokat és a töviseket.

Már nem vagyok a régi, csontjaimban valaki folyton cserélgeti a tüzes cserepeket, s mintha idegen kezek birtokba vennék testem hasznosítható maradékát, trükköket vetnek be, létem meghosszabbításán fáradoznak, mégsem érzem a támasz erejét. A Semmi sörényébe kapaszkodom, táncolok egyensúlyozva. Csak az égi madarak szárnya tartja lábam alatt a peremet.

Furcsa nyár

Olyan furcsa az idei nyár, mintha egy idegen kéz tolná a felhőket az égre, a rózsabogarak is ügyetlenül készülnek a nászra, – olyan furcsa az idei nyár – valami rázuhant a fény szeméremtestére.

A kövek meg itt fekszenek csendben, csak hevernek, mint tetszhalott bogarak, – mindenhol, minden olyan valószínűtlen. A forró falak között bujkálnak az árnyak, én meg itt a kis sámli mantrázom a 'miatyánkat', – mert fájnak a csontjaim, szakadnak az inak, s ahogy a reszkető leveleket felemelem, érzem a finom erezetten, tenyerem dombján összefonódnak a szívvonalak.

Csendélet (2013, sómázás kőcserép)